

Försättning...

Bara vara jag I

Först nörjade allt på lekis som det hette då idag kallas det förskolan. Kommer ihåg mötet av den nya miljön och hur min nya fröken berättade vad som skulle ske. Utflyckter, lekar, sånger och skapande, och allt det där var nytt för mig. Och där kommer jag hem överlycklig och skriker ut lyckokänslan till min syster som sitter ligger och kollar på tv med dyster min. Och enda svaret jag fick var "mmmm". Jag var riktigt glad men hade ändå en klump magen av tanken på de andra okända barnen som skulle befinna sig där.

Den utvalda tapetblomman som ändå väckte uppmärksamhet eftersom hon inte passade in. Förstod aldrig hur barn kan vara så elaka i munnen. Och sedan var jag sjuk jämt och eftersom barnen började säga att jag inte alls var sjuk blev det som om jag inbillade mig en viss skuld. Fast jag i själva verket var sjuk jämt. Visade sig senare bero på en körtel som satt bakom näsan och som matade på massa bakterier. Ständig lunginflammation och öroninflammation och kikhosta, feber, rethosta, förkylning med allt möjligt. Och körteln var boven som utbryte skolans anklagelser. Sen så hade mamma valt att jag skulle ha vissa kläder i skolan och andra hemma. Och blev ju enformigt men fick även anklagelser att jag använde samma kläder hela tiden. Sen så matade mamma mig med godis och läsk och vad hände. Jo, jag gick upp i vikt. Och sen så var det inte nog med det heller utan jag fick hårbildning vid 10 års ålder för att senare få mens redan vid 11 års åldern. Och mina ögonbryn var ihopväxta och såg ut som en rund späckhuggare. Och inte nog med det, valet av kläder var ingen gott val. Oh, grymma gamla fotofrafiar jag hoppas de brinner upp och ej finnes mer. Sen kom högstadiet och då började jag experimentera med mitt utseende. Rosa,blått, orange, slingor, rött, svart, blont, lila och brunt hår syntes. Och alltid helt kolsvart runt ögonen samt otroligt dum och konstig. Jag menar.. vem tar en grön pennögonskugga och färgar ögonbrynen gröna? Hur dum fick jag bli? Att jag trodde den var till ögonbrynen. hmm måste ha varit för min systers fula gröna brillbågar som inspererade mig.

Men genom dessa hårda år i skolan så började allt tagit ut sig. Jag mådde ständigt dåligt. Och började göra mig illa och därmed inte för att jag försökte leka fjortis fast jag var en. Men detta var rent mentalt illa. Började hårt vid 11 års åldern. Jag började sova mig igenom dagarna och då var jag ensam dagligen i skolan. Gick runt byggnaden runt, runt, runt och runt. Visste inte hur jag skulle ta kontakt med de andra, tyckte inte ens om dem. Och genom somnen kom drömmarna och genom drömmarna kom dagdrömmarna. I början var det allt möjligt. Sen fick jag en ny rollfigur, Nathalie. Nathalie var äldre men såg inte ut som jag, då. Hon hade världens vackraste ögon och det mörk rost,brunröda håret i mjuka lockar var så vackra. Det fanns en kille med, Alexander. Blond, lite stor men vältränad och så otroligt fin. Genom dagdrömmarna och nattdrömmarna var de med. Förälskade, oslagbara vänner och livskamrater. Varje dag ville jag hem från skolan och ligga i sängen och drömma. Jag blev en främling för min mamma, mormor, syster och bror. Jag hälsade inte. Kunde inte föra en normal konversation och sov hela tiden samt grät dagligen. Om nätterna kom mardrömmarna och jag blev mer och mer psykiskt instabil. Men jag är glad att jag var så dum och avsocialiserad som jag var. För annars hade jag inte varit här idag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anna-Madelene med Poeter.se id #28002 innehar upphovsrätten